

CAROLA WIMMEROVÁ

Hope

V ústrety šťastiu

FRAGMENT

Hope

V ústrety šťastiu

Aj v tlačenej verzii

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

FRAGMENT

Carola Wimmerová
Hope – V ústrety šťastiu
Copyright © Fragment, 2020

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv

ALBATROS MEDIA

Hope

V ústrety štastiu

CAROLA WIMMEROVÁ

FRAGMENT

Original title: Hope 1: Sprung ins Glück, by Carola Wimmer
© 2015 by cbj Kinder- und Jugendbuchverlag
a division of Verlagsgruppe random House GmbH, München, Germany.
Translation © Jana Valachová, 2020

ISBN 978-80-566-1888-2 (epdf)
ISBN 978-80-566-1889-9 (epub)
ISBN 978-80-566-1890-5 (mobi)

Prolog

Ladovú plochu osvetľovali silné lúče reflektorov. Žiarila namodro. Leo sa triasla od zimy. Udreli februárové mrazy a hala nebola takmer vôbec vykúrená. Ale bol čas súťaže, čo znamená tréning ešte pred začiatkom vyučovania, a to aj v prípade, že by mala kvôli snehovej víchrici zamrznúť celá zem.

Leo korčuľovala uprostred ľadovej plochy a skúšala robiť piruety. Cítila však, akoby mala na nohách závažia. Možno kvôli chrípke z minulého týždňa? Snažila sa ten pocit ignorovať. Silno sa odrazila, zmenila smer jazdy a veľkými oblúkmi sa približovala k mantinelu.

Chvíľu ostala stáť na kraji klziska a potom sa rýchlo rozkorčuľovala, aby skočila najťažší skok z celej svojej zostavy:

dvojitý axel. Robila ho už hádam stokrát, a to tak dobre, že sa kvalifikovala na majstrovstvá juniorov.

No dnes bolo všetko inak. Leo vo vzduchu stratila rovnováhu. Na poslednú chvíľu sa jej podarilo bezpečne dopadnúť, no musela sa zachytiť rukami, aby sa neudrela o ľad.

„Leonie! Tu nie sú začiatočníci!“ zaznel silný hlas.

Patril drobnej žene s hrubými okuliarmi, ktorá stála za mantinelom.

„S takýmto prístupom ani nemusíš nastupovať! Vzchop sa! Je veľa dievčat, ktoré by boli šťastné, keby mohli byť na tvojom mieste!“ Jej dych sa v tej zime menil na obláčiky pary. Nemusela sa ani obzrieť, aby vedela, že jej trénerka, pani Fleischhauerová, zvrátila čelo.

Leo sa vystrela. V spánkoch jej pulzovala krv. Krátkym prikývnutím dala najavo, že rozumie. Zhlboka sa nadýchla, odkorčuľovala späť k mantinelu a skok zopakovala. No teraz omnoho rýchlejšie a s väčšou energiou. Široko rozpažené ruky jej dodávali ešte viac sily. Vyskočila do výšky – prvá otočka, druhá...

Ale potom sa jej na chvíľu zatmelo pred očami. Úplne stratila kontrolu, nevedela riadiť svoje pohyby. Udrela si

koleno o ľad. Zacítila ostrú bolesť, akoby jej doň niekto bodol nožom. Skúsila si sadnúť, ale bolesť bola veľmi silná. Lahla si a so zatvorenými očami zostala ležať na ľade.

1. kapitola

Leo o barlách dokrivala do svojej internátnej izby. Priestor s dvoma posteľami, dvoma skriňami a dvoma stolmi sa jej zrazu zdal neobyčajne cudzí. Ako keby tam posledné dva roky ani nebývala.

Možno je to jej chyba a s izbou je všetko v poriadku – zrazu má sadru, ktorá jej siaha až po stehno, a barly, ktoré sú na športovom internáte cudzincami.

Dokrivala k skrini, vytiahla z nej veľký kufor a hodila ho na posteľ. Všade naokolo bolo ticho, iba z neďalekého ihriska sa ozývali výkriky a pískanie. Leo sa potešila, že je teraz sama. Lúčenie pre ňu bolo ťažké, hoci už niekoľko dní bola sklamaná. Prvé štyri týždne po nehode dostávala od spolužiačok pozdravy a prania k skorému

uzdraveniu, dokonca ju navštevovali v nemocnici. No postupom času sa o ňu zaujímali čoraz menej. Dokonca sa zdalo, že aj jej najbližšie kamarátky na ňu zabudli. Dlho jej trvalo, kým pochopila, že to hlavné, čo ich po celé tie roky spájalo, bolo korčuľovanie. A tomu je už koniec.

Vzlykajúc podišla naspäť k skrini, vybrala z nej nohavice, tričká, svetre a naukladala ich na seba do kufra.

Zrazu sa prudko otvorili dvere. Objavila sa v nich Trixie, Leonina spolubývajúca. Keď uvidela Leo, ostala chvíľu v šoku, ale rýchlo sa spamätala. „Fíha, tak s tebou som teda vôbec nepočítala! Pustili ťa z nemocnice!“ povedala s úsmevom.

Leo to tiež zaskočilo, no nechcela, aby to na nej bolo vidieť. „Pomaly som sa tam začínala nudiť,“ odvetila s úškrnom. Trixie ju nemotorne objala, posadila sa k nej na posteľ a pozrela sa na kufor.

„Pani Flaischhauerová tvrdí, že odchádzaš,“ povedala. „Je to pravda?“

Leo preglgla a rýchlo sa otočila k skrini. Do očí jej vyhrkly slzy.

„Doktori tvrdia, že sa už nikdy nebudem môcť venovať športu,“ odvetila a načiahla sa po hromadu tielok v bielozlízniiku. „A pre nešportovca na športovom internáte nie je miesto. Poznáš to: dlhý poradovník a tak.“

„A čo budeš teraz robiť?“ opýtala sa Trixie.

Leo pokrčila plecami a zahľadela sa na podlahu. Obe chvíľu mlčali.

„Už musím ísť na tréning,“ prehovorila napokon Trixie a vykročila k taške, ktorá stála vedľa stola. Predtým ako pokračovala v rozprávaní, na chvíľu zaváhala. „Teraz, keď si vypadla, postúpila som na majstrovstvá...“

„Ach, jasné,“ odvetila Leo a stuhla. „Srdečne gratulujem!“

Trixie sa v rozpakoch zahľadela do zeme. Bolo jasné, že táto situácia je im obom nepríjemná. „Mám ti pomôcť s kufrom?“ opýtala sa.

„Nie, to je v poriadku. Každú chvíľu príde moja mama, rozpráva sa dole s riaditeľom a pani Fleischhauerovou.“

„Dobre, tak ja teda idem!“ Trixie otvorila dvere. „Určite ti zavolám!“

„Áno, prosím,“ odvetila Leo potichu.

Spolubývajúca za sebou zabuchla dvere.

Leo chcela iba odísť. Rýchlo vyhadzovala posledné veci zo skrine a pchala ich do kufra. Nakoniec na oblečenie hodila korčule na ľad. Zavrela kufor a zatiahla zips. Snažila sa, no kufor sa nie a nie zatvoriť. Nahnevane ho znovu otvorila, vzala korčule a vyhodila ich do koša. Keď odchádzala, ani raz sa za sebou neobzrela.

2. kapitola

P očkaj! Pomohla by som ti,“ zvolala Eva Pollingerová, Leonina mama, keď zbadala, ako sa jej dcéra na schodoch namáha s ťažkým kufrom. Rýchlo k nej pribehla a vzala jej ho, aby ho zniesla cez posledné poschodie. „Prečo musíš byť taká tvrdohlavá?“

„Trvalo ti to,“ odsekla Leo, pevne sa chytila barly a krívala vstupnou halou k východu.

„Ešte som sa rozprávala s riaditeľom,“ vysvetlila mama. „Pán Friedrichsen bol taký milý!“

„Určite s tebou chcel len flirtovať,“ odvetila Leo podráždene. „Všetci muži chcú s tebou flirtovať.“

Mama iba pobavene pokrútila hlavou. Leo však vedela, že má pravdu. Eva Pollingerová bola neobyčajne pekná

žena. Väčšina mužov sa v jej prítomnosti zvyčajne na nič nezmohla, iba sa poriadne strápnila.

„Leonie, nerozprávaj také hlúposti,“ odvetila mama. „Pani Fleischhauerová bola tiež veľmi, veľmi milá. Povedala, že tá tam chcela. Neverila by si, ako tá chválila. Tvrdila, že si to mohla dotiahnuť veľmi ďaleko, keby...“

„Áno, *keby*,“ prerušila ju dcéra. Naozaj jej musí do rany sypať ešte viac soli? „Môžeme sa rozprávať o niečom inom, prosím?“

Mama ostala stáť a nechápavo pokrútila hlavou, no Leo si to nevšimla. Ďalej totiž krivkala smerom k parkovisku. Nevedela sa dočkať, kedy odtiaľto konečne odíde. Netrpezlivo otvárala dvere na strane spolujazdca a tlačila sa s barlami na sedadlo. Mama však nenastupovala. Smutne sa obzerala okolo seba. Za chrbtom mali areál so športovým ihriskom a obďaleč stála hala s klziskom s dlhou plochou strechou.

Mama si povzdychla. „Myslím, že toto je najsmutnejší deň v mojom živote,“ povedala a pozrela sa na dcéru.

Tá bola ešte stále podráždená. „V *tvojom* živote?!“ odvetila a zamračila sa.

Mama kývla hlavou. „Nie, je to inak,“ opravila sa vzápäť. „Najsmutnejší deň bol ten, keď nás opustil tvoj otec.“

Leo si zahryzla do pery a mlčala. Čakala, kým mama nastúpi do auta a naštartuje. Usadila sa hlboko do sedadla, a len čo opustili areál školy, konečne sa aspoň trochu uvoľnila. Kútikom oka sledovala ustarostenú tvár svojej mamy, ktorá odbočila na diaľnicu. Zrazu ju chcela nejako utešiť. Vedela, čo pre ňu znamená, že navštevuje internátnu školu. Po tom, ako Leonin otec zmizol, venovala všetok svoj voľný čas iba jej. Skôr než sa dostala na športový internát Glasstein, mama ju neustále vozila z tréningu na ľade do športovej haly, z baletu na súťaže. Šila jej kostýmy a dala by aj posledný cent, len aby jej pomohla stať sa úspešnou krasokorčuliarkou.

A teraz, Leoninou vinou, bolo všetko preč.

Opatrne natiahla ruku a jemne mamu pohladkala po ramene. „Všetko bude v poriadku,“ povedala.

Mama prikývla. „Teraz je najdôležitejšie, aby si myslela pozitívne a nedovolila, aby ťa niečo zložilo. Už teraz je to dosť ťažké!“

Po týchto slovách Leo zosmutnela, no nepovedala nič.

„Skús si na novej škole nájsť priateľov,“ pokračovala mama so svojimi radami.

Leo si vzdychla, tak potichu, že to bolo sotva počuť, a sústredene hľadela dopredu. „Dobre,“ povedala napokon.

3. kapitola

Ked' Leo vstúpila do novej triedy, bola ešte prázdna. Našla si miesto v zadnom rade a sledovala, ako prichádzajú jej noví spolužiaci.

Do prvých dvoch radov sa usadila skupina dievčat. Boli oblečené takmer rovnako. Nadšene sa rozprávali, no prestali, len čo do triedy vstúpilo akési štíhle vysoké dievča. Malo dlhé ryšavé vlasy, ktoré sa mu vlnili do stoviek malých lesklých kučierok. *Vyzera skvele*, pomyslela si Leo. Dievčatá červenovláske okamžite uvoľnili miesto medzi sebou.

„Prepáč, ale tu sedím ja,“ ozval sa jemný hlas. Leo prekvapene vzhliadla a načiahla sa po barly. Stálo nad ňou akési dievča.

Keď si však všimlo, že Leo má nohu v sadre, povedalo: „Nie! To je v poriadku, nevstávaj! Sadnem si vedľa, tam nesedí nikto, žiadny problém!“

Dievčina si sadla na voľnú stoličku a Leo si ju kútikom oka premeriavala. Na chrbte mala detskú školskú tašku a na svetri sa jej pyšne skvel poník z trblietavých kamienkov. Keď si vykladala na stôl zošity a knihy, Leo si všimla, že konský motív má hádam na všetkom. Dokonca aj na gume, ktorú si spolu s pravítkom a ceruzkou položila vedľa peračníka, bol obrázok jednorožca preskakujúceho dúhu. Nie je to síce celkom kôň, ale aj tak...

So zvukom zvonenia vstúpil do triedy triedny učiteľ a na katedru hlučne hodil hromadu kníh. Rozhliadol sa po triede a pohľadom našiel Leo.

„Ááá, tu je naša ľadová princezná!“ zvolal a naznačil jej, aby prišla dopredu. Hneď si však uvedomil, že urobil chybu, a iba pokrútil hlavou. „Nie, nemusíš!“ zastavil ju a začal listovať v zápisníku.

Leo mala pocit, že očervenela ako paprika.

„Leonie Pollingerová,“ prečítal jej meno a vybral sa k jej lavici. „Vitaj u nás – teraz na polrok.“

Leo nevedela, čo má na to povedať, ale učiteľ od nej zjavne žiadnu odpoveď neočakával.

„Takže ty si k nám prišla zo športovej školy – disciplína, krasokorčuľovanie...“ zhrnul učiteľ. „Dúfam, že sa s nami nebudeš veľmi nudiť. My tu totiž pracujeme viac hlavou... Takže, otvorte si, prosím, všetci knihy na strane päťdesiatštyri.“ Odovzdal jej učebnicu matematiky a vrátil sa späť k tabuli.

Niektorí spolužiaci, aj dievčatá z predného radu, si Leo poriadne premerali, až po chvíli opäť upriamili svoj zrak dopredu. Iba jej spolusediaca civela ďalej. Keď sa k nej Leo otočila, široko sa usmiala.

„Som Bea,“ zašepkala.

„A ja som Leo,“ odvetila pošepky.

Dievča trochu prehnane prikývlo, aby dalo najavo, že rozumelo. „Okej!“ pošeplo ešte raz.

Leo bola rada, že sa Bea nechcela ďalej baviť počas hodiny. Tušila však, že ide puknúť od zvedavosti, pretože sa neustále mrvila na stoličke. Len čo zazvonilo na prvú prestávku, zatvorila knihu a s vypleštenými očami sa otočila k nej.

„Ty si naozaj krasokorčuľarka?“ spýtala sa nadšene.

„Už nie. Bohužiaľ, niečo mi skrížilo plány,“ odvetila Leo a ukázala na svoju nohu. „Zlomené jabĺčko v kolene,“ dodala.

Bea zbledla. Leo sa bála, že čochvíľa spadne zo stoličky. „Au, to si nechcem ani len predstaviť!“ vydýchla a očami blúdila po celej triede, akoby hľadala únikový východ. „Mrzí ma to,“ dodala nakoniec a oboma rukami si chytila kolená, ani čo by to zabolelo aj ju.

„Čo ťa mrzí?“ Podišla k nim červenovláska so svojimi dvoma kamarátkami. Všetky tri pohrdavo pozreli na Beu. „Mrzí ťa, že už zas máš na sebe jeden z tých hnusných svetrov?“

Dievčatá sa zachichotali. Leo ostala sedieť s otvorenými ústami. Také správanie veru ešte nezažila! Bea však mlčala a len zahanbene sklonila hlavu.

Skôr než sa Leo stihla ozvať, obrátili sa dievčatá k nej. „Riadne blbé, že musíš sedieť tu vzadu. Chceš ísť s nami cez veľkú prestávku do kaviarne?“ spýtali sa jej až prehnané priateľsky.

Leo klesla sánka ešte o čosi viac. Potom sa však konečne spamätala. „Nie, ďakujem!“ odvetila stručne.